

בתי הדין לעבודה

001047/02 סק		בית הדין האזורי לעבודה – תל-אביב-יפו	
07/01/2004		כב' השופטת ו. וירט-ליבנה	בפני:

נ.צ. מר רפי בילוגורסקי

נ.צ. מר מתי דוד

בעניין: 1. הסתדרות העובדים הכללית החדשה –
הסתדרות המהנדסים

2. ארגון עובדי קופת חולים כללית והוועד הארצי של המבקשות
מהנדסי כללית

ע"י ב"כ עוה"ד חיים ברנזון ויואב ברנזון

נ ג ד

שירותי בריאות כללית המשיבה

ע"י ב"כ עוה"ד תמר גולן, שי תקן ועודד ערמוני

פסק דין

1. בקשת הצד בסכסוך קיבוצי שבפנינו באה לעולם נוכח סעיף 24 להסכם הקיבוצי מיום 5.9.01 אשר קובע כדלקמן:

"הצדדים הסכימו לפנות לבית הדין לעבודה בבקשה משותפת בסכסוך קיבוצי בנושאים הבאים, אשר הינם משפטיים במהותם, ואשר לגביהם לא הושגה הסכמה במו"מ שנוהל בין הצדדים."

אשר על כן מתבקש בית הדין לייתן פסק דין הצהרתי הקובע כי המשיבה הפרה את זכויות המבקשים במשיבה, הנוגעות בדרגות ובתוספת דריכות ולקבוע מנגנון לחישוב ופיצוי המבקשים בגין הפרה זו.

2. הרקע לבקשה

א. שני הסכמים עומדים לדיון בבקשה זו והראשון - "הסכם 87" ולהלן נסיבות חתימתו:

ב. ביום 25.12.86 נחתם בין הצדדים הסדר קיבוצי (להלן - הסכם 87) שבו נקבעה הפסקת הצמדת זכויותיהם של המהנדסים במשיבה אשר הועסקו בבנין ההנהלה (להלן - מהנדסי המרכז) לזכויות

המהנדסים בסולל בונה, כפי שהיה נהוג עד לאותה עת. זכויות מהנדסי סולל בונה היו באותה עת עדיפות על הזכויות במגזר הציבורי ובמקום הצמדה זו הוסכם על מנגנון הצמדה משולשת לפיו יוצמדו שכר המהנדסים ותנאי עבודתם וקידומם לגורמים הבאים:

- (1) הצמדה מקצועית חיצונית כלל מגזרית - לזכויות המהנדסים בשירות הציבורי.
- (2) הצמדה תעשייתית פנימית כלל מפעלית - לזכויות כלל עובדי קופת חולים.
- (3) הצמדה פנימית כלל סקטוראלית - לזכויות כלל העובדים בסקטור בו משובץ כל מהנדס.

ג. עוד הוסכם כי כל ההסדרים והסכמים קיבוציים העתידיים שיחתמו על ידי הסתדרות המהנדסים במגזר הציבורי יחולו על המהנדסים במשיבה.

ג. להסכם '87 נוספו שני נספחים. בנספח א', טבלת דירוג מפעלי מיוחד ובסיסי של המהנדסים בקופת חולים כללית, בהתאם לתפקיד אותו מילאו בשנת '87. בנספח ב' - סיכום דיון אישי לגבי דרגות חלק מהמהנדסים בתקופת המעבר להסכם '87 והסדר קידומם העצמאי בעתיד.

ד. ההסכם השני העומד לדיון הוא הסכם 93-96 - ביום 29.4.94 נחתם הסכם קיבוצי בין הסתדרות המהנדסים, האדריכלים והאקדמאים לבין ממשלת ישראל ומעסיקים נוספים מן המגזר הציבורי לשנים 1993-1996 (להלן - הסכם 93-96). הסכם זה אומץ גם על ידי המשיבה.

ה. הסכם 93-96 הוסיף דרגות חדשות למהנדסים במגזר הציבורי והעניק דרגה נוספת שלמה לכלל המהנדסים. ללוח הדרגות של המהנדסים נוספו, בהתאם לתנאי ההסכם, הדרגות 14-16 אשר לא היו קיימות עד לאותה עת במגזר הציבורי.

ו. החל מחודש ינואר '95, נוספה במשיבה תוספת שכר סקטוראלית בגובה 25% אשר נקראה "תוספת דריכות".

ז. לאור חילוקי דעות לגבי יישום הסכמים אלה ביחס למהנדסים בקופת חולים כללית, הסכימו הצדדים, ביום 5.9.01, במסגרת הסכם קיבוצי ביניהם, על פניה משותפת לבית דין זה על מנת שיכריע תביעות המהנדסים במשיבה בנוגע לתחולת הסכם '87 לעניין דירוג ודריכות, יישום הסכם 93-96 לעניין דרגה נוספת ועדכון מתח הדרגות בהתאם להסכם 93-96.

ביום 20.3.02 הוגשה הבקשה ומכאן לדיון בטענות הצדדים.

3. הפרת הסכם '87

א. ליבה של המחלוקת בין הצדדים נוגע להסכם '87 ונפקותו המשפטית. המבקשות טענו כי על אף

התחייבותה המפורשת, פגעה המשיבה בזכויות המהנדסים כאשר לא קידמה אותם בהתאם לקבוע בסולם הדרגות אשר בנספח א' להסכם, ובהתאם לעדכון הדרגות בשירות הציבורי כפי שנקבע בהסכם 93-96.

יש לציין כי הבקשה נוגעת ל-9 מהנדסים בלבד אשר עובדים כיום במשיבה ואשר תנאי סולל בונה חלו עליהם עד הסכם '87. רוב המהנדסים הינם כיום מנהלים בכירים.

ב. לטענת המבקשות, עצרה המשיבה את קידומם של מהנדסי המרכז ו/או נמנעה מלהעניק להם את הדרגות הניהוליות הזמניות להן היו זכאים על פי הסכם '87, או שהדרגות הוענקו למהנדסי המרכז באיחור ובחסר.

ג. זאת ועוד, המבקשות הוסיפו וטענו כי המשיבה הפרה את הוראות ההסכם בדבר תחולת הסכמים קיבוציים עתידיים שיחתמו על ידי הסתדרות המהנדסים במסגרת המגזר הציבורי (סעיף 3 להסכם), כאשר לא עידכנה את דרגותיהם של המהנדסים בקופה בהתאם לדרגות שנקבעו בהסכם 93-96.

ד. מנגד טענה המשיבה כי הסכם '87 על נספחיו הינו הסדר קיבוצי אשר לא יושם מעולם וכי הצדדים מעולם לא פעלו על פיו. תחת זאת התהוו הסדרים אישיים חלופיים להסכם '86 אשר כללו תנאים עדיפים על אלו שנקבעו בהסכם זה.

ה. המשיבה הוסיפה וטענה כי המהנדסים לא העלו כל טענה או דרישה לקיום ההסכם במשך 14 שנים -עד שנת 2000 ועל כן, לאור הפסיקה, יש לראות בהסכם '87 - הסדר קיבוצי שלא יושם - בבחינת אות מתה.

ו. המשיבה סומכת טענתה זו על סתירות שנמצאו בין עדותו של מר הרצל אידן, יו"ר ועד המהנדסים במשיבה בשנים '97-'00, לבין הצהרתו של מר יוסף פינקו, יו"ר ועד המהנדסים בתקופת החתימה על הסכם '87, בנוגע ליישום הסכם זה.

ז. המשיבה הביאה בסיכומיה מספר דוגמאות לסתירות שנתגלו בין טענות המבקשת כפי שהועלו בכתבי טענותיה במסגרת הליך זה, לבין התצהירים והעדויות של העדים מטעמה. לטענת המשיבה יש בדוגמאות שהובאו משום הוכחה כי הסכם '87 לא יושם מעולם ועל כן, הוא נעדר כל נפקות משפטית.

כך למשל, מנספח ב' להסכם '87 (נספח א' לתשובת המשיבה) עולה כי המהנדס מר אלכס שוצמן נושא בתפקיד מנהל מחלקה בדרגה 14 ומועד קידומו לדרגה 15 הינו 3/87. מאידך, על פי עמדת המשיבה בסעיף 13ד' לתגובה לתשובה, אשר נתמך בתצהירו של מר אידן, ניתנה דרגה 15 למר שוצמן רק בשנת '90.

ח. זאת ועוד, מר אידן העיד בפני בית הדין כי לגבי מר שוצמן לא ייושם הסכם '87:

"ש: מפנה לנספח ב'.... שוצמן אלכסנדר היה אמור לקבל דרגה 15 ב- 3/87 ולא קיבל, נכון;

ת: הוא בדרגה 15. כנראה בדף המחשב כתוב שהוא קיבל ב- '90. זאת אומרת במקום לתת לו את זה ב- 3/87 נתת לו את זה ב- '90.

ש: הסכם '86 לא קיים לגביו? (הסכם '87 כונה לעיתים ע"י הצדדים גם הסכם '86 - ו.ו.ל.)

ת: נכון להיום לפי ההסכם סולל בונה והפזם הוא אמור היה צריך להיות בדרגה 16. הוא היה אמור לקבל ב- 3/87. בפועל לפי דף המחשב הוא קיבל זאת בשנת '90.

ש: אז לא קיימו את ההסכם לגביו?

ת: נכון. לא קיימו בזמן. את לא צריכה לשאול אותי, תשאלו את קופ"ח. " (עמודים 7-8 פרוטוקול)

סתירה דומה התגלתה בנוגע לדרגתו של המהנדס מר דוד המר אשר על פי נספח ב' אמור היה לקבל דרגה 15 ב- 9/92 אולם על פי בקשת המבקשות הנסמכת על תצהירו של מר פינקו, קיבל מר המר דרגה זו רק בשנת '94. (ראה עמוד 7 לפרוטוקול).

ט. מר אידן הצהיר בשם המבקשות בסעיף 13ו' לתגובה לתשובה כי המהנדסים ניסים יעקב, דאר ליאור ופומרנץ חיים שובצו עוד לפני יולי 94 בדרגה 45 המקבילה לדרגה 15. אולם, מנספח ב' להסכם '87 עולה כי עוד בטרם נחתם ההסכם היו מהנדסים אלה בדרגה 16. (ראה עמוד 8 לפרוטוקול שורות 8-19).

י. בסעיף 31 לכתב תשובתה, הביאה המשיבה טבלה ובה נתונים מדגמיים בנוגע לתנאי שכרם של מהנדסים במשיבה. מן הטבלה עולה כי המהנדסים משיבה זכו לתוספות אישיות בשיעורים של עד 281% משכרם (תוספות אישיות למהנדס יצחק מרום). הדברים עולים גם מעדותו של מר אידן אשר נחקר בנוגע לתנאים המוענקים לו. (עמודים 9-10 לפרוטוקול)

לטענת המשיבה, יש בתשלום תוספות אישיות כאלה בכדי להוכיח כי הסכם '87 לא יושם מאחר ובין הצדדים התהוו הסדרים חלופיים אשר הקנו למהנדסים זכויות עדיפות על אלה שעליהם הוסכם במסגרת ההסכם.

4. הכרעה

א. שלוש הטענות של המבקשות כלפי המשיבה הוגדרו על ידי המשיבה בסיכומיה והן:

1. אי קידום מהנדסי המרכז בדרגות בהתאם להסדר 86 (להלן הסכם '87 - ו.ו.ל.).

2. אי קידום בדרגה אחת בהתאם להסכם '93-'96.

3. הטענה בעניין תוספת הדריכות.

נדון בכל אחת מהן להלן, ראשון ראשון ואחרון אחרון.

אי קידום מהנדסי המרכז בדרגות בהתאם להסכם '87

ב. אין חולק כי ההסכם '87 הוא הסדר קיבוצי וגם המבקשת אינה חולקת על כך. כבר נפסק כי הסדר קיבוצי הינו הסכם גינטלמני הנעדר נפקות משפטית (ראה: דב"ע שמ/4-2 הסתדרות עובדי המדינה, מועצת פועלי נצרת עילית נ' מדינת ישראל, פד"ע יב 182, 192; דב"ע מט/4-28 רשות הנמלים והרכבות נ' ההסתדרות, פד"ע כ 417, 420).

ג. מאידך, בית הדין הארצי הכיר בפסיקתו במקרים חריגים בהם ייתן בית הדין תוקף משפטי להסדר קיבוצי:

" אמנם, הכלל הוא, כי בית הדין לא יאכוף הסדר קיבוצי. אולם, לכלל זה יתכנו חריגים. לאחרונה, פסק בית דין זה בפרשת בנק לפיתוח התעשייה, כי יש לאכוף הוראות בהסדר קיבוצי הנוגעות למנגנון יישוב סכסוכי עבודה. הטעמים לכך היו כדלקמן: הגופים שחתמו על ההסדר הקיבוצי היו מוסמכים לחתום על הסכם קיבוצי; ההסדר הקיבוצי נחתם על ידי שני הצדדים; הצדדים ביצעו את הוראות ההסדר הקיבוצי בעבר; יישוב הסכסוך באמצעות המנגנון ליישוב סכסוכים היווה את הדרך הנכונה ליישוב הסכסוך בין הצדדים. (עס"ק 400016/96 הסתדרות המהנדסים בישראל נ' טלרד תעשיות טלקומניקציה ואלקטרוניקה בע"מ, עבודה ארצי, כרך לג (42), 25).

ולאחרונה - עע 001319/00 יעקב פונס נ' שיכון ופיתוח לישראל בע"מ שם נאמר כי:

"מעמדו של ההסדר הקיבוצי ביחס לזה של ההסכם הקיבוצי נדון רבות בפסיקת בית הדין לעבודה. נקודת המוצא של בית הדין היתה בשעתו, כי מעמדו של ההסדר הקיבוצי הוא כשל הסכם גינטלמני הנעדר נפקות משפטית וודאי שנפקותו נחותה מזו של ההסכם הקיבוצי. ההסדר הקיבוצי נתפס כפתרון לשעת הדחק בבחינת 'ידועה בציבור'. עם זאת, גם הפסיקה דאז הכירה, לא פעם, במצבים בהם ניתן להעניק להסדר הקיבוצי מעמד של חוזה מחייב. זאת, מקום בו הצדדים ביטאו את כוונתם להעניק להתקשרות תוקף חוזי מחייב, בין באמצעות הכללת הוראה מפורשת בהסדר ובין בהתנהגותם לאחר חתימת ההסדר.

בשנים האחרונות, ניכרת מגמה שונה המתפתחת בפסיקה במסגרתה ניתן, במקרים חריגים, לאכוף הוראות שבהסדר קיבוצי. כך, בפרשת בנק לפיתוח התעשייה בישראל בע"מ נפסק, כי יש לאכוף הוראות בהסדר קיבוצי הנוגעות למנגנון יישוב סכסוכי עבודה. פסיקה זו נסמכה על מספר טעמים כדלקמן: הגופים שחתמו על ההסדר הקיבוצי היו מוסמכים לחתום על ההסכם הקיבוצי; ההסדר הקיבוצי נחתם על ידי שני הצדדים; הצדדים ביצעו את הוראות ההסדר הקיבוצי בעבר; ויישוב הסכסוך באמצעות המנגנון ליישוב סכסוכים היווה את הדרך הנכונה ליישוב הסכסוך בין הצדדים. בית דין זה צעד בעקבות מגמה זאת גם בפסק הדין בעניין טלרד שם אמנם בית הדין הגיע לכלל מסקנה כי לפניו הסכם קיבוצי ולפיכך לא נדרש

לאכיפת הוראות מהסדר קיבוצי. עם זאת, קביעתו של בית הדין בעניין **בנק לפיתוח התעשייה**, בכל הנוגע לאכיפת הוראות בהסדר קיבוצי, אומצה על ידו כיפה גם לעניין שלפניו. " (ע"ע 001319/00 **יעקב פונס נ' שיכון ופיתוח לישראל בע"מ**, ניתן ב- 10.12.03, טרם פורסם)

ד. בנסיבות המקרה שלפנינו, אין אנו סבורים כי יש לאכוף את ההסדר הקיבוצי וזאת בראש ובראשונה מן הטעם כי על פי הראיות שהובאו בפני בית הדין, לא ביצעו הצדדים את הוראות ההסדר הקיבוצי בעבר. מן הראיות שהובאו בפנינו, מצטיירת תמונה על פיה לא קויים ההסכם בפועל בעיקר בכל הנוגע לקידום המהנדסים כפי שנקבע בנספח ב' להסכם '87. מאידך הרי שתחת קיום ההסכם, הוסדרו זכויות המהנדסים במסגרת הסכמים אישיים בינם לבין המשיבה.

ה. זאת ועוד, מן הראיות עולה כי המהנדסים העלו לראשונה טענות בנוגע לאי כיבוד הסכם '87 רק בחודש אפריל 2000 לאחר בחירתו של מר פינקו ליו"ר ועד המהנדסים (נספחים ב' ו- ג' לתשובת המשיבה). מאידך, בתכתובת בין הצדדים שקדמו לתקופה זו, לא העלו המבקשות כל טענה בעניין זה.

ו. מקבלים אנו את טענת המשיבה כי הסדר '87 לא נקלט כתנאי מכללא בחוזי העבודה האישיים של מהנדסי כללית באשר הצדדים לא קיימו את ההסכם הלכה למעשה. טענה זו נסמכת על פסיקת בית הדין הארצי כי תנאים בהסדר קיבוצי יכול ויחייבו את המעביד ביחסיו עם עובדיו מכוחם קליטתם כתנאים מכללא בחוזי העבודה האישיים של העובדים אולם רק במקום בו התקיים מעשה פוזיטיבי ורצוף של קיום ההסדר הקיבוצי (ראה: דב"ע מז/3-121 **תעשיות אלקטרו כימיות (פרוטרום) בע"מ נ' שלום זל**, פד"ע כ 7, 15-16).

ז. לאור האמור לעיל, המשיבה לא הפרה את תנאי הסכם '87 כאשר לא העניקה למהנדסים במשיבה דרגות על פי האמור בנספח ב' להסכם וזאת מאחר והצדדים לא קיימו הלכה למעשה את תנאי ההסכם בעוד שהמבקשות לא עשו דבר בכדי להביא ליישומם של ההסכם במהלך 14 השנים עד לשנת 2000, המועדבו ההסכם אוזכר לראשונה במכתבו של ועד המהנדסים (נספח ג' לתשובת המשיבה).

הפרת הסכם 93-96 בעניין קידום כל המהנדסים בדרגה אחת

ח. המבקשות טענו כי המשיבה הפרה את הוראות הסכם 93-96 כאשר לא קידמה את כל המהנדסים במשיבה בדרגה שלמה, כפי שנקבע בהסכם, ואת חלקם קידמה רק בחצי דרגה.

ט. הוראת סעיף 5.7.5 להסכם 93-96 קובעת כי:

"מוסכם על הצדדים, כי החל מ- 1.1.94 ועד 31.12.96 יקודמו מידי שנה כ- 1/3 מכלל העובדים הקבועים והזמניים, עליהם חל הסכם זה, עפ"י הכללים הנהוגים אצל כל מעסיק.

קידום העובדים יעשה לפי קריטריון פז"מ, ובלבד שבתקופת ההסכם כאמור יקודמו כלל העובדים בדרגה אחת מלאה לפחות..."

המבקשות טענו כי המהנדסים איתן נוב, אלכס שצמן, יעקב וינר ואריאל ברנט קודמו בחצי משרה או שלא קודמו בכלל.

י. המשיבה דחתה טענות אלה וטענה מנגד כי מהנדסים אלה קודמו בהתאם. המשיבה התייחסה בסיכומיה לטענות המבקשות באשר לכל אחד מן המהנדסים שאוזכרו (סעיף 229 לסיכומי המשיבה):

מר נוב - קודם ביום 1.8.95 בדרגה שלמה, מדרגה 13 לדרגה 14.

מר וינר - קודם בחודש 3/94 בחצי דרגה מ- 11 + ל- 12, ובחודש 1/96 בחצי דרגה נוספת ל- 12+.

מר שוצמן - קודם בחצי דרגה בחודש 1/94, אז הועמדה דרגתו על 15+. המשיבה נימקה את קידמו של מר שוצמן בחצי דרגה בלבד מאחר ודרגה 16 שמורה למשנה למנכ"ל בלבד.

מר ברנט - קודם ביום 1.1.94 מדרגה 14 לדרגה 14+ דהיינו - חצי דרגה. מאחר ותפקידו של מר ברנט הינו מנהל מדור וסגן מנהל מחלקה, תפקידים אשר מתח הדרגות בגינן הינו 9-11, אין מקום לקידומו של מר ברנט מעבר לדרגה 14 החורגת ממילא ממתח הדרגות בתפקידו.

יא. המבקשות לא הביאו כל ראיה בפני בית הדין אשר תפריך את טענת המשיבה ולא הוכיחו כי המהנדסים דנן לא קודמו על פי הסכם 93-96. ההיפך הוא הנכון, המשיבה הראתה כדוגמה נגדית כי המבקשים אכן קודמו לאחר ההסכם. אשר על כן, ולאור האמור בנוגע לתוקפו של הסכם '87 יש לדחות את טענות המבקשות בעניין זה.

יב. תביעת המבקשות להחיל את הוראות נספח ו' להסכם 93-96 על המהנדסים במשיבה, בכפוף לסעיף 5.7.6 להסכם, נדחת באשר נספח ו' הינו הסדר החל על מעסיק ספציפי - מדינת ישראל. אשר על כן, הסכם זה אינו חל על המשיבה ואין היא מחויבת בו.

תוספת דריכות

יג. בהחלטת ועדת המעקב מיום ה - 17.6.94 נקבע כי עובדי מנהל ומשק בדרוג האחיד במשיבה יקבלו תוספת דריכות תמורת ויתורים על תוספות אישיות חריגות אשר פורט בהחלטה (ראה נספח ז'1 לתשובת המשיבה), וזאת בתחולה מיום 1.4.94. יישום החלטה זו אושר על ידי מנכ"ל המשיבה ויו"ר הוועד הארצי של ארגון עובדי כללית.

יד. בעקבות החלטה זו פנו נציגי העובדים בבקשה להענקת תוספת דריכות לכלל העובדים המדורגים בדירוג המח"רים, המהנדסים והטכנאים. מאחר והממונה על השכר באוצר אישר את מתן התוספת לעובדי בתי חולים בלבד, החליטו הנהלת המשיבה ונציגות העובדים שלא להחיל באותו שלב את תוספת הדריכות.

טו. ביום 16.1.96 הגיעו הנהלת המשיבה וארגון עובדי המשיבה להסכם (להלן - הסכם זלינגר) על פיו תנתן "תוספת דריכות" לכלל עובדי המשיבה תוך ביטול תוספות אישיות. ההסכם הוחל גם על העובדים המדורגים בדירוג טכנאים במשיבה.

טז. ביום 30.1.96 שיגרו המזכירים הכלליים של הסתדרויות המהנדסים, ההנדסאים והאקדמאים מכתב משותף למנכ"ל המשיבה (נספח ט' לתגובת המשיבה) בו ברכו על ההסכם, אולם באשר ליישום קיזוז ההטבות האישיות התנו את חתימתם על ההסכם במעורבות בבדיקה האישית של התוספות החריגות.

יז. ביום ה - 4.2.96 הגישו הסתדרויות המהנדסים, ההנדסאים והמח"ר תובענה לרשות השיפוט של ההסתדרות לביטול "הסכם זלינגר". בכתב התביעה נטען כי "הסכם זלינגר" נחתם בחוסר סמכות על ידי ארגון עובדי כללית. התובעות עתרו לסעד הצהרתי המצהיר כי קופת חולים כללית אינה רשאית להתנות את תוספת הדריכות בקיזוז תוספות חריגות להן זכאים עובדי הסקטורים השונים.

בעקבות הגשת התביעה הודיע מנכ"ל כללית ביום 8.2.96 למזכירים הכלליים של הסתדרויות המהנדסים ההנדסאים והאקדמאים, על ביטול "הסכם זלינגר" ועל פתיחת מו"מ מחודש בעניין (נספח י"ב לתגובת המשיבה).

יח. לאחר שניתנה החלטת רשות השיפוט בדבר ביטולו של "הסכם זלינגר", חזרו בהם המבקשים מבקשתם לביטול הסכם זה כפי שעולה ממכתבה של הגב' פיינמסר, ראש אגף כח אדם במשיבה מיום 21.4.96 (נספח יג לתשובת המשיבה) ובו נאמר כי הנהלת המשיבה התבקשה להמשיך ולפעול על פי "הסכם זלינגר" וזאת על אף החלטת רשות השיפוט.

יט. המבקשות טענו כי בהעדרו של הסכם בין הצדדים בעניין תוספת הדריכות, יש לחייב את המשיבה לשלם תוספת דריכות למהנדסים מכוח ההצמדה הסקטוריאלית כפי שנקבעה בהסכם '87. לטענתן, זכאים כל המהנדסים (השייכים למינהל ומשק) באופן שוטף לתוספת דריכות מלאה ובלתי מקוצצת, ולתשלום הפרשים שלא שולמו או קוצצו מהם למפרע מ 1.1.95.

כ. מן הראיות אשר הובאו בפנינו עולה כי המשיבה פעלה בהתאם ל"הסכם זלינגר" ושילמה למהנדסים בגין תוספת הדריכות גם אם היה הדבר כרוך בקיצוץ תוספות אישיות.

חיזוק לכך ניתן למצוא במכתבו של מר פינקו, יו"ר ועד המהנדסים להנהלת המשיבה מיום 17.4.00, ממנו עולה כי תוספת הדריכות אכן שולמה למהנדסים ומאידך קוזזו תשלומים ותוספות אשר שולמו למהנדסים עד לאותה תקופה ואשר בגינם הלך מר פינקו במכתבו בפני ההנהלה.

כא. לאור קביעתנו כי הסכם '87 הינו הסדר קיבוצי אשר לא ייושם, אין בידי המבקשות הזכות לתביעות בגין הסכם זה. ועל כן יש לדחות את תביעתן לחיוב המשיבה בתשלום תוספת דריכות בהסתמך על ההצמדה הסקטוריאלית שנקבעה בהסכם '87 או לכל אחת מן ההצמדות שנקבעו בהסכם זה.

כב. זאת ועוד, כאמור, מן הראיות עולה כי המשיבה שילמה למהנדסים בגין תוספת דריכות והמחלוקת בין הצדדים בעניין זה נגעה לקיזוזים בתנאיהם האישיים של המהנדסים ולא לעצם תשלום תוספת הדריכות. אשר על כן, תוספת הדריכות ניתנה מתוקפו של "הסכם זלינגר" ובכל מקרה אין לקשור אותו להסכם '87 כפי שביקשו המבקשים.

5. סוף דבר - במסגרת הדיון העלו הצדדים טענות שונות ובהן טענות התיישנות ושיהוי. לאחר שמצאנו כי יש לקבל את טענת המשיבה כי אין המבקשים רשאים להלין על אי קיומו של הסכם '87 וכי הסכם זה לא ייושם בפועל במשך כל השנים המשיבה, הרי שאין מקום לדון בטענות אלה, הגם שיש בהם ממש.

הבקשה נדחת על כל רכיביה ללא צו להוצאות.

ניתנה היום י' בטבת, תשס"ד (4 בינואר 2004) בהעדר הצדדים.

ו. וירט – ליבנה, שופטת

שופט ראשי

נ.צ. – מתי דוד

נ.צ. – רפי בילוגורסקי

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח